

TẠ ĐÌNH ĐỀ

CÓ thể nói: không có cán-bộ, đảng-viên, bộ-đội, hay thường-dân nào sống dưới chế-độ Việt-Nam Dân-Chủ Cộng-Hòa (cộng-sản Bắc-Việt) mà không nghe tên của Tạ Đình Đề, một nhân-vật phi-thường của cộng-sản Việt-Nam.

Họ Tạ phi-thường ở điểm không ai biết gã-ta là đảng-viên cấp nào mà ngay đến uy-quyền của đại-tướng Võ Nguyên Giáp cũng còn bị gã-ta coi khinh; phi-thường ở điểm gã-ta đã đi vào truyền-thuyết, huyền-thoại "nhân dân" (theo huyền-thoại ấy thì gã-ta là một con người đại-tài, chỉ thua Hồ Chí Minh một bậc mà thôi!); và phi-thường ở điểm gã-ta đã được "toàn đảng, toàn quân, toàn dân" (ngoại-trừ một ít phần-tử lãnh đạo Trung-Uơng Đảng, sau khi Hồ Chí Minh chết rồi) yêu thương, kính trọng, và bênh-vực tận-tình...

Không ai biết, và cũng không ai nghĩ đến việc tìm hiểu xem, Tạ Đình Đề là con-cái nhà ai, quê-quán ở đâu, thuở nhỏ như thế nào, hiện có vợ+con thân-thích gì không.

Tạ Đình Đề là một con người không có quá-khứ rõ-ràng.

Sự xuất-hiện và hiện-hữu của gã-ta chỉ thành-linh khởi đầu bằng một cuộc đấu-trí công-khai-mà-bí-mật giữa hai nhân-vật nửa-hiện-thực nửa-hư-cấu của cộng-sản Việt-Nam: Hồ Chí Minh và Tạ Đình Đề.

*

Đạo ấy, sau Hiệp Định Genève 1954, tình-hình Việt-Nam đổi khác rõ-ràng. Sông Bến-Hai ở vĩ-tuyến thứ 17 trở thành giới-tuyến ngăn đôi hai Miền: ở Miền Bắc thì cộng-sản dời Trung-Uơng Đảng và bộ máy Nhà-Nước từ rừng sâu về Hà-Nội, trong khi ở Miền Nam thì phe Quốc-Gia đặt thủ-đô tại Sài-Gòn.

Hồ Chí Minh, vừa là Chủ-Tịch Đảng, vừa là Chủ-Tịch Nước,

chiếm-ngự Phủ Chủ-Tịch là việc đương-nhiên. Và lẽ dĩ-nhiên chỗ làm việc và chỗ ở của Hồ Chí Minh được nhiều cán-bộ an-ninh bảo-vệ từ lớp trong ra lớp ngoài .

Cộng-sản Việt-Nam có một thành-phố lớn, cố-đô Thăng-Long, để làm thủ-đô, hầu hãnh-diện với hoàn-cầu. Thành-quả ấy không phải chỉ là do công của cộng-sản Việt-Nam (do chúng bịp-bợm cướp quyền lãnh-đạo đồng-bào yêu nước), mà còn là của cả khối cộng-sản quốc-tế, chủ chốt là Liên-Bang Xô-Việt và cộng-sản Trung-Hoa .

Nhìn qua Thế-Giới Tự-Do, cộng-sản thấy rõ vai trò của Pháp đã được Hoa-Kỳ thay thế; nhưng chúng cố ý bùng-bít không cho dân-nhân hiểu được sự khác-biệt giữa Pháp và Hoa-Kỳ. Pháp thì vẫn còn nuôi mộng tái-lập nền đô-hộ tại cựu thuộc-địa Việt-Nam, trong lúc Hoa-Kỳ giúp cho mọi nước nhược-tiểu trong đó có Việt-Nam thoát ra khỏi ách nô-lệ của cả đế-quốc tư-bản lẫn Liên-Xô .

Cộng-sản lợi-dụng tinh-thần ái-quốc của toàn-dân vốn căm-thù ngoại-nhân xâm-lãng, để lèo-lái mọi người tiếp-tục bước vào cuộc "Kháng-Chiến 2" (chống Mỹ).

Và chúng cũng thừa biết rõ khả-năng to lớn của Hoa-Kỳ, đặc-biệt về mặt tình-báo, mà cơ-quan được xem là chủ-mưu mọi cuộc chính-biến khắp nơi trên thế-giới, là CIA, thì từ người già cho đến trẻ con đều được cộng-sản Việt-Nam tuyên-truyền huấn-luyện để đề-phòng, khám-phá, và triệt-tiêu .

Chính từ bối-cảnh lịch-sử đó mà nhân-vật Tạ Đình Đề xuất-hiện (hay được cấu-thành?).

*

VÀO một buổi trưa đẹp trời kia, không nắng rất nóng bức, cũng không bão táp lạnh cóng như khí-hậu tại Miền Bắc vẫn thường thay đổi luôn, Hồ Chí Minh gặp được một hôm ít việc, rời phòng-giấy về phòng-ăn sớm hơn mọi ngày .

Một trong bốn tay hầu-cận mà "Bác" đặt tên cho là Kháng, Chiến, Thành, Công, vội-vàng chạy lên, chạy xuống, bung dọn và châu chực cho "Bác" dùng cơm trưa .

Thình-lình Hồ Chí Minh hất hàm:

-- Cho Bác xin thêm một cái bát và một đôi đũa nữa!

Thình-thoảng Hồ Chí Minh có đũa cơm người-này kẻ-kia, nhưng thường thì "Bác" có báo cho các cần-vụ biết trước để tiện chuẩn-bị sẵn-sàng. Lần này thì tay hầu-cận ngạc-nhiên:

-- Thưa Bác, hôm nay Bác có khách à?

Hồ Chí Minh gật gật đầu, ra vẻ khoái chí:

-- Có chứ!

Tay hầu-cận cảm thấy có cái gì khác thường.

Nếu "Bác" không dặn ở nhà, dù quên hay cố-ý, thì các đồng-chí ở trên văn-phòng cũng vẫn báo tin cho dưới bếp biết, mỗi khi thấy có khách nào từ xa đến thăm mà chuyện-trò mãi đến gần giờ tạm nghỉ trưa, để họ chuẩn-bị làm tốt nhiệm-vụ nếu "Bác" bất-thần mời khách ăn cơm.

Vốn "Bác" thường nói chuyện-này chuyện-nọ với các tay hầu-cận trong lúc chỉ có riêng "Bác" với bọn họ mà thôi, nên bọn họ đã có thói quen, trong "tình đồng-chí bác+cháu" với nhau, đề-cập với "Bác" bất-cứ vấn đề gì .

Tay hầu-cận đem bát+đũa lên, hỏi thêm:

-- Thưa Bác, khách hôm nay là ai, sao chưa tới nơi ?

Hồ Chí Minh nhìn thẳng vào mắt tay hầu-cận, tủm-tủm cười:

-- Khách đã đến từ lâu rồi mà các chú không biết nên không đón tiếp mời vào đây thôi!

Gã cán-bộ thân-tín ngỡ-ngác nhìn "Bác", chưa hiểu ý "Bác" nói gì. Hồ Chí Minh cũng thường nói đùa với các đồng-chí xung quanh, nhưng lần này thì đã bảo đem thêm bát+đũa lên, và "Bác" vẫn chưa bắt đầu ăn, thì rõ-ràng là "Bác" còn đợi người khách ấy mà. Nhưng tay hầu-cận thì đã chạy-ra chạy-vào, dòm-

trước ngó-sau, dụi mắt nhiều lần, song có thấy ai đâu mà "Bác" bảo là khách đã đến từ lâu rồi!

Hiểu rõ ý-nghĩ và tâm-trạng của gã "đồng-chí" phục-vụ mình, Hồ Chí Minh quay đầu hướng mắt về phía buồng ngủ, nói lớn tiếng:

-- Xin mời anh Tạ Đình Đề vào ăn cơm trưa với tôi!

Tay hầu-cận ngạc-nhiên vô cùng.

Cái tên mới nghe lần đầu, mà theo hướng nhìn của Hồ Chí Minh thì người ấy đang có mặt ở phía buồng ngủ của "Bác", song không phải ở trong phòng, mà là... ở trên mái nhà. Tay hầu-cận trực phiên hôm ấy, dù là Kháng, là Chiến, là Thành, hay là Công, cũng bỗng cảm thấy lạnh toát cả người .

Hầu-cận là lo cho "Bác" mọi mặt về cá-nhân "Bác", nhất là an-ninh, tức là mạng sống của "Bác". Cứ như thái-độ, cử-chỉ và lời nói của Hồ Chí Minh vừa rồi thì quả thật có một tên Tạ Đình Đề nào đó đã lọt vào được bên trong khu-vực cấm-địa này rồi .

Nhìn thấy viên hầu-cận tái nét mặt và bắt đầu run sợ vì đã không chu-toàn trách-nhiệm của mình, "Bác" nhỏ-nhẹ nói:

-- Người này tài tình lắm, các chú không đối-phó nổi đâu . Đề Bác lo cho!

Xong, Hồ Chí Minh quay đầu và hướng mắt về phía nhà bếp, phía trên mái bếp, nói lớn tiếng:

-- Tôi mời anh vào phòng ăn, sao anh lại chuyển sang nóc nhà bếp?

Giọng nói của "Bác" đầy trách-móc, nhưng thân-mật, vừa kể-cả vừa tha-thứ. "Bác" vẫn ngồi yên bên bàn-ăn, trong phòng-ăn. Dù phòng-ăn có hai cửa ra vào và hai cửa sổ, nhưng trần phòng và các bức tường che khuất các phòng khác, làm sao mà "Bác" thấy được người nào ở trên nóc bếp, mái nhà?

Tay hầu-cận ý-thức rõ nhiệm-vụ của mình, theo phản-xạ tự-nhiên, vừa rút súng-lục ra khỏi bao, vừa chạy đến cầm ống-nghe

của máy điện-thoại định gọi báo động, thì Hồ Chí Minh đã ra hiệu gác máy, cất súng.

Tay hầu-cận tuân theo, nhưng vẫn ở trong tư-thế sẵn-sàng ra tay. Gã-ta vừa vênh tai lắng nghe động-tĩnh bên ngoài, vừa chú mục nhìn "Bác". Hồ Chí Minh vẫn bình-tĩnh ngồi yên trên ghế, và từ-từ xoay nửa người cùng hướng mắt về phía phòng-khách, vừa nhìn xuyên qua mái-đúc vách-xây, vừa đồng-dạc nói:

-- Đấy, anh lại phi-thân đến bên trên phòng khách rồi. Tôi thành thật khen anh đại-tài! Trung-tâm sinh-hoạt của tôi được canh gác kỹ-lưỡng; trụ-sở gồm nhiều khu, dãy, tầng, phòng; thế mà anh đã lọt vào được rồi, ngay giữa ban ngày, và mãi cho đến phút này vẫn chưa bị lộ... Nhưng anh không qua mặt tôi được đâu; tôi đã thấy hết hành tung của anh rồi!

Tay hầu-cận càng cảm thấy ớn lạnh khắp người.

Gã-ta tuy là cần-vụ, nhưng mà là cần-vụ ngoại-hạng, vì phục-vụ "Bác" là một nấc thang cao nhất trong giới cần-vụ, có dịp gần-gũi, nghe biết nhiều điều bí-mật về Đảng và "Bác". Gã-ta đã nghe được chuyện một số văn-ngệ-sĩ có khuynh-hướng thân nhóm Nhân-Văn Giai-Phẩm phê-bình Đông Ky-Sốt (Don Quichotte, nhân-vật chính trong tác-phẩm nổi tiếng của Cervantès) - khuôn-mẫu của "AQ chính-truyện" và "Chí Phèo" - là một loại anh-hùng "rom" điển-hình của thế-giới loài người, mà "Bác" thì trong những lúc nói chuyện cũng như trong cuốn tiểu-sử mà "Bác" tự viết để tự đề-cao mình thì lại tôn-vinh Đông Ky-Sốt là hiệp-sĩ!

Tay hầu-cận bỗng thoáng có một ý nghĩ bất-thường: Phải chăng lâu nay "Bác" vẫn có mặc-cảm còn thua kém "hiệp-sĩ" Đông Ky-Sốt ở mặt nào đó, dồn nén và căng thẳng mãi, nên đến hôm nay thì đã lên cơn? Hoặc là "Bác" tưởng-tượng ra một nhân-vật xuất-quỷ nhập-thần để đấu tài với "Bác" và để "Bác" tự cho mình thắng, cũng như "hiệp-sĩ" của "Bác" cứ mỗi lần bị người-

ta nện cho một trận như-tử thì lại triết-ly trong óc rằng "mày đánh tao tức là mày đánh cha mày đấy!" rồi tự thỏa-mãn với cái ý nghĩ đinh-ninh rằng cha của kẻ thù đã bị đánh như đòn rồi! Hoặc là "Bác" đã gây nên quá nhiều chết-chóc oan-khiên cho người vô-tội, nên vong-hồn của kẻ bạc-mệnh nào đó đã hiện-hình thành ma-quỷ, hôm nay bắt đầu xâm-nhập quấy rối thần-kinh não-bộ của con cáo hồ-ly-tinh này chẳng! Nghĩ đến đó, nước mắt tự-nhiên ứa trào ra hai khóm mắt của tay hầu-cận.

Gã-ta thương "Bác" thì nhiều, nhưng cái thương ấy chỉ là thương-hại mà thôi, còn thì gã-ta tự thương thân mình nhiều hơn, vì "Bác" mà điên thì rất có thể là "Bác" sẽ giết chết gã-ta trong nháy mắt, tất-nhiên là do ma-lực xui khiến của yêu-quỷ mà thôi; và như thế thì thật là oan-uổng vô cùng cho một kiếp người tận-tụy hy-sinh vì "Bác", vì Đảng, từ bao lâu nay ...

Thế nhưng, ơ kia, một gã tráng-niên khỏe mạnh nhanh-nhẹn đã bỗng nhảy xoẹt một cái từ trên mái lầu xuống sân, rồi lẹ-làng phóng ngay vào trong phòng-khách, xông tuốt vào trong phòng-ăn, đứng ngay trước mặt Chủ-Tịch Hồ Chí Minh. Hành động của vị khách lạ thoăn-thoắt như máy, tay hầu-cận chỉ có đứng sững mà nhìn chứ không còn biết phản-ứng ra sao .

Hồ Chí Minh và vị khách trẻ yên lặng nhìn nhau, vừa nhận-diện vừa quan-sát đánh giá bản-lĩnh của nhau . Già Hồ lên tiếng trước:

-- Chào anh Tạ Đình Đề! Trông anh già-dạn hơn trước nhiều, song có phần gầy+đen hơn lúc mới ra trường!

Vị khách, trong bộ đồng-phục phổ-quát của một đảng-viên đảng cộng-sản Việt-Nam, nghiêng đầu chào "Bác" và bắt đầu bằng một câu hỏi:

-- Chủ-tịch Hồ Chí Minh có nghĩ rằng, nếu tôi muốn, thì dù

Chủ-Tịch có báo-động và huy-động toàn-lực bảo-vệ để truy bắt tôi, tôi vẫn có thể thoát khỏi nơi đây và lẩn vào bí-mật lại như thường được không?

Hồ Chí Minh không trả lời thẳng vào câu hỏi ấy, mà lại đặt lại một câu hỏi khác:

-- Anh Đề có nghĩ rằng, tuy anh đứng trước mặt tôi, nhưng anh có muốn thì anh cũng không thể nào động vào người tôi được không?

Hai người không ai trả lời ai; rồi Hồ Chí Minh đứng dậy; rồi cả hai bước đến gần nhau, ôm nhau hôn, hôn bên này, hôn bên kia, theo kiểu cộng-sản. Họ rời nhau ra, nhìn nhau, cười với nhau thật tươi .

Hồ Chí Minh chỉ ghé, mời Tạ Đình Đề ngồi xuống, bên bàn-ăn. Tạ Đình Đề không ngồi liền, đứng thẳng người, chắp hai tay trước bụng, lễ-phép nói:

-- Thưa Bác, trước hết tôi xin bày tỏ lòng khâm phục của tôi đối với Bác. Tôi xin nói ngay là kể từ phút đầu tiên mà Bác phát hiện ra tôi, tôi đã thấy ngay là Bác cao tài hơn tôi; đến khi vào đây đứng trước mặt Bác, tự nhiên tôi thấy có một sức mạnh vô hình nào đó tự đáy lòng mình thúc đẩy tôi phải đổi hẳn từ thế thù nghịch sang niềm kính yêu . Vậy tôi quyết định chấm dứt công tác của địch giao cho, và xin đặt mình dưới quyền sử dụng của Bác, kể từ hôm nay .

Hồ Chí Minh gật đầu, vỗ vai Tạ Đình Đề, ấn gã-ta ngồi xuống ghế:

-- Tôi hiểu, tôi tin anh, và tôi nhận anh là đồng-chí của tôi!

Tạ Đình Đề rút trong người ra một khẩu súng lục tí-hon có gắn một ống hãm-thanh, tháo những viên đạn có đầu sơn đỏ ra, cùng với một ống nhòm, một bản đồ Dinh Chủ-Tịch, một cục thạch-anh (để dùng với máy vô-tuyến truyền-tin), một số giấy-tờ tùy-thân của cán-bộ cao-cấp, một số bạc giấy, v.v... trao cho viên

hầu-cận. Xong, gã-ta thò tay vào miệng, móc từ trong kẽ răng ra một viên thuốc độc, đặt lên thành mâm, trước mặt Hồ Chí Minh. "Bác" nói:

-- Thôi, bây giờ chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

*

* *

SAU đây là tóm-lược đại-ý nội-dung câu chuyện của Tạ Đình Đề:

Tạ Đình Đề được cơ-quan Tình-Báo Trung-Uơng của Hoa-Kỳ (CIA) tuyển-mộ sau nhiều giai-đoạn điều-tra thử-thách cam-go . CIA đưa Tạ Đình Đề đến thụ-huấn tại một trung-tâm đào-tạo điệp-viên tại một nơi bí-mật thuộc lãnh-thổ Hoa-Kỳ. Chương-trình học-tập bao gồm những gì mà những ai có đọc truyện trinh-thám gián-điệp đều đã biết được hoặc có thể tưởng-tượng thêm. Điều đáng nói là khóa huấn-luyện của Tạ Đình Đề chỉ dành riêng cho bốn người mà CIA cho là xuất-sắc nhất, gồm có: Tạ Đình Đề của Việt-Nam, Giang Thanh của Trung-Hoa (là người sau này làm vợ bé của Mao Trạch Đông, và là Ủy-Viên Trung-Uơng của Đảng Cộng-Sản Trung-Hoa), và hai người khác mà Tạ Đình Đề nói là không thể biết tên cũng như không thể mô-tả hình dáng, chỉ trừ khi nào gặp lại thì chắc-chắn gã-ta sẽ nhận ra ngay .

Điều quan-trọng hơn hết là hai người kia thì Tạ Đình Đề tin chắc, do khả-năng tìm hiểu cũng như giác-quan thứ sáu của

mình, là cũng được CIA giao-phó nhiệm-vụ đặc-biệt nhắm vào Việt-Nam: hoặc là sát-hại Hồ Chí Minh, hoặc là trường-kỳ mai-phục lèo-lái ngầm trong nội-bộ Đảng để thay đổi hẳn đường-lối chính-sách của Đảng Cộng-Sản Việt-Nam sau này . Mỗi người hoạt-động theo một đường dây riêng.

Tạ Đình Đề kết-luận là gã-ta đã lợi-dụng những tài-liệu học-tập và nghiên-cứu tham-khảo dòi-dào, không bị cắt xén của cơ-quan CIA, kể cả một số báo-cáo của các điệp-viên khác liên-quan đến con người của Hồ Chí Minh, để phác-họa ra trong óc một Hồ Chí Minh khác hẳn với con người mà phe chống Cộng nhận định.

Do đó, gã-ta đã chọn cho mình một giải-pháp dứt-khoát: đợi cho đến khi giáp mặt Hồ Chí Minh, gã-ta sẽ đích-thân trực-tiếp đánh giá con người thật của họ HỒ, và sẽ... hoặc là ra tay trừ-khử, hoặc là...

Tạ Đình Đề quay lại nhìn tay hầu-cận:

-- Không phải "bị" trừ-khử đâu!

-- Mà là tham gia cùng tôi để trừ khử những kẻ thù của nhân dân tiến bộ!

-- Vâng, Bác quả thật là một lãnh-tụ đại-tài, xứng đáng là cấp lãnh đạo của tôi từ nay cho đến trọn đời .

*

Từ đó, Tạ Đình Đề nghiêm-nhiên trở thành vệ-sĩ kiêm cố-vấn cho Hồ Chí Minh, ít nhất thì cũng là trong lĩnh-vực phản-gián, đối-phó với các âm-mưu kế-hoạch của Hoa-Kỳ qua các hoạt động của cơ-quan tình-báo CIA .

Tạ Đình Đề không ngừng chứng-tỏ cho mọi cán-bộ Trung-Uơng Đảng thấy rõ tài-năng xuất-chúng của mình.

Tạ Đình Đề bắn súng đại-tài .

Riêng về biệt-tài này, có một lần ngay trong buổi họp của Bộ

Chính-Trị Trung-Uơng Đảng, gã-ta đã chớp-nhoáng rút súng bắn tắt đóm lửa ở đầu điều thuốc mà Võ Nguyên Giáp ngồi ở dãy bàn bên kia đang ngậm hút trên môi . Thường thì mỗi khi có ai làm gì sai+trái, dù là nhỏ-nhặt, Hồ Chí Minh cũng quở trách; nhưng với việc làm lộng-hành này của Tạ Đình Đề thì Hồ Chí Minh chỉ cười xòa, lại còn khen là giỏi, khiến không khỏi gây bất-mãn trong lòng một số người .

Có một lần khác, "Bác" và các tay đầu-não của Đảng Cộng-Sản Việt-Nam đang dự xem một cuộc trình diễn trên sân khấu . Dở chừng, có một nữ diễn-viên vừa mới bước ra, chưa kịp nói xong câu nói đầu tiên của vai trò mình, thì Tạ Đình Đề đã đứng vụt dậy, rút súng bắn một phát; người nữ-nghệ-sĩ chết ngay tức-thì. Tạ Đình Đề liền dẫn Hồ Chí Minh, có các Bí-Thư Trung-Uơng Đảng cùng theo, bước lên sân khấu . Tạ Đình Đề khám xét trong người tử-thi, lấy ra một khẩu súng lục tí-hon và một cục thạch-anh giấu trong nịt vú, đưa ra cho "Bác" xem. Tiếp theo, Tạ Đình Đề cởi tuột quần của người xấu số, kéo dang hai chân ra, chỉ cho "Bác" thấy một cái vết chàm trên háng cô-ta . Rồi gã-ta lấy trong túi ra một con dao nhỏ, cạo một mảng tóc trên đầu nạn-nhân, để lộ ra và chỉ cho Hồ Chí Minh nhìn thấy mấy nét xăm da mà chính Tạ Đình Đề cũng không biết là hình gì, chữ gì .

Hồ Chí Minh siết chặt tay Tạ Đình Đề, rồi ôm chầm lấy gã-ta mà hôn, hôn bên này, hôn bên kia, theo kiểu cộng-sản, xong nói lớn với mọi người có mặt xung quanh:

-- Tạ Đình Đề đã cứu sống Bác!

Lời "Bác" là chân-lý, mọi người đều tin theo

Tuy-nhiên, "Bác" hiểu tâm-lý mọi người, muốn biết rõ hơn, nên Hồ Chí Minh giải-thích:

-- Anh Đề đã có báo-cáo cho Bác biết trước; báo-cáo hiện lưu trong hồ-sơ mật trong phòng làm việc của Bác.

Để Bác tóm-tắt câu chuyện như sau:

Vì cùng học chung một khóa, cùng sinh-hoạt chung, gồm cả bơi-lội, và vì đàn-bà con-gái phải mặc đồ tắm theo lối Âu-Mỹ, nên anh Đề đã nhìn thấy vết chàm trên háng người nữ điệp-viên CIA này . Đồng-thời, vì phải thực-tập quan-sát, nhận-xét tỉ-mỉ, nên anh Đề đã để ý nhận thấy có cả một tuần cô-ta tắm mà không để ướt đầu, có khi ngứa không chịu nổi đành phải đưa tay lên gãi, nên anh Đề biết là có một sự rách tấy trên lớp da đầu; đến khi học về phương-thức thông-tin, thị-hiệu, gồm có cả những dấu-hiệu kín đáo tạo ra ngay trên cơ-thể của mình, thì anh Đề mới tin chắc là cô-ta đã xăm da . Đối-phương thay tên, đổi tuổi, ngụy-tạo lý-lich, ngoại-hình, nên anh Đề không biết trước kẻ thù là ai, làm gì, ở đâu . Nhưng nhờ đã có ở chung với nhau nhiều năm trong trường huấn-luyện, và nhờ kiến-thức, kinh-nghiệm, cũng như linh-tính, nhất là nhờ lòng yêu nước, nhờ tình đồng-chí, anh Đề đã nhận ra được kẻ thù ngay khi cô-ta vừa mới xuất-hiện trên sân-khấu . Nếu không, thì với vũ-khí ấy, với tài bắn súng của một điệp-viên CIA, kẻ thù chắc hẳn đã hại được Bác rồi!

Tất cả đều tranh nhau ôm hôn Hồ Chí Minh để mừng "Bác" thoát chết, rồi ôm hôn Tạ Đình Đề để cảm ơn vị cứu-tinh đã cứu mạng cho "lãnh-tụ vô vàn kính yêu" của mình.

*

Thế là Tạ Đình Đề đã trở thành anh-hùng cứu "Bác"; mà cứu "Bác" thì tức là cứu Đảng, cứu Nước.

Thủ-tướng Phạm Văn Đồng đã nhân danh Nhà-Nước trao tặng Tạ Đình Đề một chiếc xe mô-tô .

Thuở ấy, chỉ có được một chiếc xe-đạp đã là dấu-hiệu của sự cao sang, ăn-nên làm-ra . Xe mô-tô rất hiếm-có ở Hà-Nội; vả lại

các người có nó cũng ít khi dùng, vì phải tiết-kiệm xăng dầu, và để tỏ ra là mình bình dân, không dùng xe sang. Đến khi đã có xe mô-tô rồi thì Tạ Đình Đề, là một nhân-vật ngoại-hạng, đã sử-dụng nó khá thường-xuyên, đến nỗi hễ thấy có người cỡi xe mô-tô, thậm-chí chỉ mới nghe tiếng máy xe mô-tô, là người dân ở Hà-Nội đã định-ninh rằng đó là Tạ Đình Đề.

Một hôm nọ, Tạ Đình Đề cỡi xe mô-tô chạy trên một con đường hẹp, có trồng cây cao bóng rợp che mát mái nhà hai bên. Thường thì đồng-bào nghe tiếng máy xe mô-tô hoặc xe ô-tô là ai nấy đều tránh sát bên lề, nên Tạ Đình Đề chạy xe khá nhanh, hướng phía đường lớn phóng ra. Rủi thay, lần ấy ngẫu-nhiên có một chiếc xe ô-tô bộ đội chạy từ đường lớn rẽ vào, mà cũng chạy nhanh, nên vừa vào xong thì hai xe ấy gặp nhau. Tiếng thắng rít lên, và tiếng kim-loại đâm sầm vào nhau, khiến mọi người ở gần đấy đều thất-thanh kêu lên: "Trời! Anh Đề!" Đồng-bào từ hai bên đường ào ra, ai nấy đều lo cho tính-mệnh của gã-ta. Nhưng chiếc xe mô-tô thì bị ô-tô cán dẹp, mà Tạ Đình Đề thì không thấy đâu.

Đợi cho dân-chúng dòm dưới gầm xe ô-tô, nhón-nhác nhìn quanh một lát xong, Tạ Đình Đề mới cười to và từ trên một nhánh cây nhảy xuống, hoàn-toàn bình-yên. Gã-ta liền được mọi người ôm hôn, vừa mừng thoát nạn, vừa khen không tiếc lời

.

*

Ngày 02 tháng 9 năm 1969, Hồ Chí Minh "về với cụ Các Mác và bác Lê Nin". Tạ Đình Đề mất chỗ dựa, bèn được bố-trí cho làm Cục-Phó Cục Đường-Sắt, đặc-trách Thể-Dục Thể-Thao. Trong nhiệm-vụ và quyền-hạn của mình, Tạ Đình Đề thu nạp một số thanh-niên vào làm nhân-viên Đường-Sắt, mà thực-tế là để tăng-cường cầu-thủ và nâng cao tài-nghệ của Đội Bóng Đá Trung-Uơng: chiếm nhiều giải-nhất, được xếp vào hàng Đội A

toàn-quốc, chứ không phục-vụ công-tác chuyên-môn của ngành Hỏa-Xa . Xen lẫn trong số câu-thủ ấy có một số có lý-lich lem-nhem, nên Tạ Đình Đề bị phê-bình nhiều lần.

*

Năm 1972, tình-hình có thay đổi lớn.

Biến-cố quan-trọng hàng đầu là Tổng-Thống Hoa-Kỳ Richard Nixon qua Bắc Kinh thăm Mao Trạch Đông, mở đầu một giai đoạn mới trong bang-giao Mỹ--Hoa .

Hoa-Cộng đã xấp đến gần Hoa-Kỳ!

Mỹ--Hoa có nhiều chương-trình kế-hoạch; ngoài những vấn-đề công-khai, hẳn còn có những bí-mật: hai bên hợp-tác với nhau, rõ-ràng có hại cho Cộng-Sản Việt-Nam.

Bên Hoa-lục đã có điệp-viên CIA Giang Thanh cầm nắm họ Mao, còn tại Việt-Nam Dân-Chủ Cộng-Hòa thì sao ...?

Thế là, chiếu theo kiến-nghị của "nhân dân", cán-bộ, công-nhân viên-chức, và bộ-đội, Tạ Đình Đề bị đưa ra trước Tòa-Án Nhân Dân, vì phạm các tội sau đây:

- Phá-hoại tài-sản nhân dân, không chịu bảo-quản tài-sản công-cộng, làm hỏng chiếc xe mô-tô của Nhà-Nước và Nhân Dân;
- Xúc-phạm danh dự, uy-tín của các Ủy-viên lãnh đạo Đảng cấp Trung-Uơng;

- Lạm dụng chức quyền; dung-nạp các phần-tử bất-hảo thuộc thành-phần có thân-nhân di-cư vào Nam, có liên-hệ với một số công-chức, sĩ-quan cao-cấp tại Miền Nam, có người thân can tội bao che cho Biệt-Kích "Ngụy" và giặc lái Mỹ bị "Ta" bắn rơi;

- Làm gián điệp cho CIA mà không khai-báo đầy đủ với cơ-quan chuyên-trách hữu-quan. Bằng-chứng là, về mặt đối-nội, trước khi giả-vờ khuất-phục và cộng-tác với Hồ Chí Minh, Tạ Đình Đề đã gây ra vô-vàn tội ác đối với Đảng, phá-hoại cơ-sở, sát-hại đảng-viên, trong một thời-gian khá lâu, từ vùng biên-giới đến vùng ven đô Hà-Nội; về mặt đối-ngoại, đã lợi dụng vai trò gọi là

"trung-lập" của Hồ Chí Minh giữa hai thế-lực Hoa-Cộng và Liên-Xô để thu-thập tin-tức về nội-bộ của hai Đảng cộng-sản "anh+em" ấy hầu cung-cấp cho CIA ...

Buổi sáng hôm đó, thay vì tuân-hành mật-lệnh của các cấp Ủy, đến dự phiên tòa để phát-biểu và hô khẩu-hiệu đòi-hỏi nghiêm-trị Tạ Đình Đề -- tối đa là án tử-hình -- thì đám đông người thuộc các tầng-lớp dân-chúng thủ đô Hà-Nội và từ các Tỉnh lân-cận kéo về, đã đến tụ-tập đầy nghẹt từ trong tòa-án ra các ngã đường xung quanh, từ khi trời chưa rạng sáng, với bộ mặt u sầu như khi đi dự đám tang.

Mặc kệ, cơ-quan tư-pháp vẫn mở phiên tòa . Đồng-bào có mặt lúc đầu xôn-xao bàn-tán từng nhóm, từng nơi; về sau đồng loạt công-khai chỉ-trích, lớn tiếng phản đối những lời buộc tội của cán-bộ Công-Tổ được máy phóng-thanh phát ra khắp các phố phường, bất-chấp mọi sự hù dọa của Công-An sát-khí đảng đảng.

Đến khi Tạ Đình Đề được phép lên tiếng trước tòa, mọi người không ai rủ ai đều lặng im hồi-hộp lắng nghe .

-- Nếu Hồ Chủ Tịch vô vàn kính yêu của chúng ta mà vẫn còn sống, thì hẳn là tôi không bị đem ra hành tội nhục nhã như thế này!

Đó là câu nói duy-nhất của Tạ Đình Đề trong phiên tòa ấy, mà giọng nói của gã-ta thì hầu như số đông đã quen thuộc nên nhận ra ngay; không những nhận ra tiếng nói mà còn nhận ra con người, một nhân-vật vừa "dân-tộc, khoa-học, đại-chúng", vừa cô-tích dân-gian, một hình-ảnh gợi nhớ đến Hồ Chí Minh mà hồi đó đa-số người dân ở Miền Bắc còn bị bung-bít nên xem như thần-thánh, thân-thương như cha già.

Tự-nhiên, tưởng như do một mệnh-lệnh và một quyền-lực thiêng-liêng sai-khiến, mọi người có mặt đều khóc òa lên, rồi cùng nhau hô to khẩu-hiệu đả-đảo tòa-án, la hét vang trời, đẩy

nhau xông vào trụ-sở pháp đình. Những người đã vào sẵn trong đó rồi thì vội nhảy đến công-kênh Tạ Đình Đề lên vai, đập phá bàn ghế, tấn-công các thẩm-phán hữu-quan, khiến các tên này phải lui ngã sau . Cuối cùng, Công-An dùng loa phóng-thanh tuyên-bố tòa đã đình xử, và giải-tán đồng-bào .
Sau đó, không còn nghe ai đả động gì nữa đến việc xử tội Tạ Đình Đề ...

*

TÔI đã nghe được nhiều lần, cả cán-bộ cộng-sản tại-chức lẫn bị bắt vì tội phản động, kinh-tế, tham-ô, cũng như thường-dân bị bắt vì xâm-phạm tài-sản xã-hội chủ-nghĩa, hối-lộ, vượt biển, v.v... bị giam chung buồng với tôi, tại Thanh-Liệt (Hà-Nội), Kho Đạn (Chợ-Cồn, Đà-Nẵng), Hội-An, An-Điềm, Đồng-Mộ, Tiên-Lãnh, Hòa-Sơn (Quảng-Nam), v.v... kể về Tạ Đình Đề. Chuyện của mỗi người có những chi-tiết khác nhau, nhưng tựu-trung các điểm chính-yếu đều y như trên.

Có lần, tại trại Hòa Sơn -- một trại quy-mô mới lập ở gần Đà-Nẵng -- tôi nghe một số cựu cán-bộ Việt-Cộng tranh-luận với nhau về câu chuyện này .

Một gã cao-niên nói rằng hồi xưa quả có một người tên Tạ Đình Đề, đã được Hồ Chí Minh nhờ cơ-quan OSS (Tiền-thân của cơ-quan CIA) huấn-luyện giùm về tình-báo; nhưng về sau chỉ hoạt-động trong khuôn-phép chứ không ngang-tàng như trên.

Có người hỏi lại về người vừa mới phát-biểu thì biết gã-ấy đã rời hàng-ngũ Việt-Minh từ trước 1954, không biết những gì xảy ra về sau .

Lại cũng có người nói là có biết một bảo-vệ-viên thân-tín của Hồ Chí Minh, về sau là Tổng-Cục-Phó Tổng-Cục Thê-Dục Thê-Thao, có những đặc-tính giống-giống nhân-vật mà người ta truyền-tụng, nhưng tên là Tạ Quang Chiến (liên-can trong vụ thủ-tiêu Nguyễn Thị Xuân, vợ hờ của Hồ Chí Minh) chứ không

phải là Tạ Đình Đề. Phải chăng ngoài bọn Kháng+Chiến+Thành+Công còn có thêm một tay hầu-cận khác, ngoài Tạ Đình Đề; hay là Chiến cũng là Đề?

Sau nhiều ngày bàn-cãi, cả bọn đồng-ý với nhau rằng sự-tích Tạ Đình Đề có ngụ-ý là, với truyền-thông ấy, các lớp đàn-em của họ Tạ, tức CIA sau này, dù có tài-giỏi bao nhiêu đi nữa thì rồi cũng phải quy-phục các thế-hệ con+cháu của họ Hồ mà thôi!

Tuy nhiên, sau đó có một kẻ trong bọn đã nói riêng vào tai tôi: Nếu tính đơn-giản thì Tổng-Thống Mỹ là cấp một, Hội Đồng An-Ninh Tình-Báo Quốc-Gia là cấp hai, Giám Đốc CIA là cấp ba, Trưởng Vụ Điệp-Báo hoặc Trưởng Vùng Tình-Báo Đông-Nam-Á là cấp bốn, Trưởng Lưới của Tạ Đình Đề là cấp năm; vậy thì Đề có cao lắm cũng chỉ là cấp sáu mà thôi. Thế mà phải cần đến Hồ Chí Minh là cấp một của Việt-Nam mới đối-phó nổi với một phân-tử cấp sáu của Hoa-Kỳ, trong lúc Việt-Nam thì không có ai "tài-cán" bằng Hồ Chí Minh, và CIA thì lớn mạnh hơn, cầm nắm tình-hình thế-giới ngày càng chặt-chẽ hơn! Tôi phải giữ kẽ nên chỉ giả-vờ tò-mò hỏi xem hiện nay Tạ Đình Đề ở đâu, làm gì, ra sao, v.v... thì có vài người, tất-nhiên thuộc giới cộng-sản thâm-niên, nói là nghe đâu gã-ta đã được đưa qua Liên-Xô sau cuộc xử án bất-thành.

Lâu lâu các cán-bộ Việt-Cộng bị "cải-tạo" nói trên lại suy-đoán với nhau về những nhân-vật có một cuộc đời hai mặt, tỷ như: đại-tá Lê Minh Quốc, đã chết mất xác trên chiến-trường Miền Nam mà rồi sau đó lại trở thành một trung-tướng Không-Quân Liên Xô trong phái đoàn Liên Xô đến Hà Nội đầu năm 1982; đại-tá Nguyễn Quốc Chí đã là liệt-sĩ mà rồi sau đó lại trở thành chính-ủy Hoa-Cộng giết dây Hoàng Văn Hoan trong cái gọi là

"Đảng Cộng-Sản Hồ Chí Minh" và "Chính-Phủ Lâm-Thời Dân-Tộc Liên-Hiệp Việt-Nam" Lưu-Vong tại Bắc-Kinh sau biến cố 1979...

RIÊNG tôi nhận ra một điều vô cùng quan-trọng và đầy phán-khởi trong câu chuyện Tạ Đình Đề:

Họ Tạ, do chính Hồ Chí Minh và các Ủy-Viên Trung-Uơng Đảng kể lại, có tiết-lộ là CIA đã đào-tạo được, trong khóa ấy, cả thảy bốn điệp-viên.

Trừ Giang-Thanh của Trung-Hoa ra, còn lại ba người, đều được giao-phó nhiệm-vụ nhắm vào Việt-Nam. Cô nữ diễn-viên sân khấu đã bị Tạ Đình Đề bắn hạ rồi; Tạ Đình Đề thì hiện đã qua Liên-Xô .

Vậy người thứ ba, điệp-viên CIA, mà Tạ Đình Đề nói là có nhiệm-vụ mai-phục trường-kỳ -- ở lâu, đi sâu, trèo cao -- trong Trung-Uơng Đảng, hẳn là tài giỏi hơn Tạ Đình Đề -- vì mãi đến nay vẫn chưa bại-lộ -- hiện đang làm gì, ở cương-vị nào; và đến bao giờ thì chúng ta mới biết được những thành-quả của sứ-mệnh bí-mật của tay gián-điệp kỳ-tài kia ?

LÊ XUÂN NHUẬN

Nguồn: <http://lexuannhuan.tripod.com/CanhSat.html>